

SEZNÁMENÍ S PAŘÍŽÍ

Paříž je jako vášně v lásce, někdy ji nekonečně milujete, jindy nenávidíte. Její nevyčerpatelná různorodost dokáže reagovat na každý záchvěv lidské duše, dokáže uklidnit, vzrušit, rozesmát, naladit na nostalgickou strunu, ale i rozdráždit nebo způsobit deprese.

Někdy nenávidíte ty sta tisíce lidí, ponořených do svého světa, lhostejných k vašim problémům, kteří se na vás dívají, a přitom vás nevidí, nenávidíte bezmocnost v davu lidí, kde se cítíte úplně bezvýznamně. Jindy vás uvede do euforie rušná atmosféra ulic, architektonická bohatost historických budov a nečekaná lidská gesta vám dávají pocit, že celý vesmír se točí kolem vás.

Paříž je diagnóza a zároveň lék.

Paříž se nedá pochopit, nedá se obsáhnout, dá se však procítit, dokáže se vám dostat po kůži a zaujmout vás na celý život.

V Paříži i chudý člověk, procházející se večer u Seiny a obdivující osvětlené mosty, budovu Conciergerie, Notre-Dame či osvětlenou Eiffelovku, může pocítit nesmírné vnitřní bohatství. Může se obohatit, protože viděl, slyšel, cítil a uvěřil. Uvěřil v krásu, nezlomnost historie a nepřekonatelnost lidských schopností.

Pařížanem je každý, kdo se jím cítí, kdo aspoň jednou v životě měl možnost poznat puls tohoto města ve vlastních žilách, každý, kdo rád sní a vychutnává si krásu.

Do Paříže mě život zavál před dvanácti lety. Nečekaně, po několika kursech francouzštiny ve Francouzském institutu v Bratislavě. Přijela jsem jako bezstarostná studentka v toulavých botách a s pomačkanou mapou v kapse, vzdorovitě se vyhýbající metru, abych vdechla atmosféru Paříže a zapamatovala si každou uličku, každou fasádu, každý kostel, sedla si na lavičku v každém parku, ochutnala zákusek v každé pařížské pekárně.

Prošla jsem fází narůstající odpovědnosti, absolvovala jsem zkoušky na Sorbonně, první zaměstnání v malé lékařské firmě organizující převozy nemocných a raněných z celého světa. Dostala jsem se přes fázi, kdy se bezstarostné potulky po Paříži začaly kombinovat s povinnostmi, respektováním pracovní doby, přípravou na zkoušky, psaním postgraduální práce, řešením administrativních stránek mého pobytu ve Francii. Procházela jsem úskalími

integrace mezi Francouze, získávání jazykové zdatnosti, sebevědomí a zbavování se komplexu cizinky.

Dnes, se třemi malými dětmi a zaměstnaná jako mezinárodní koordinátorka v pojišťovací makléřské firmě, můžu rekapitulovat desetiletí prožité v Paříži. Poznala jsem krásu a neustále se měnící tvář a náladu Paříže, navštívila jsem mnohé výstavy, pamětihodnosti a parky, zažila jsem atmosféru bulvárů, kaváren, restaurací, barů, večery s přáteli, s dětmi jsme využili bezpočet možností volnočasových aktivit. Rekapituluji i hodiny v přečpaném metru a dovolené, ve kterých jsem hledala únik od pařížského smogu a hluku, a taky noci, které jsem probděla u nemocných dětí.

Dospěla jsem k závěru, že v tomhle chaosu myšlenek a pocitů si jednoduše neumím udělat úplný pořádek. Nesnažím se ani zaškatulkovat pocity a prožité, ani hodnotit, co bylo pozitivní a co negativní v době, kterou jsem strávila ve Francii. Myslím na souhrn vjemů, vytvářejících duševní rovnováhu, spokojenost a obohacujících osobnost člověka, a myslím i na sílu a ochotu zvládnout hektické pulsování Paříže.

Snažím se rekapitulovat a zároveň toužím podělit se s vámi o zkušenosti, které jsem získala za dvanáct let života v Paříži.